

[Indenrigsministeren.]

gennemført på frivilligt grundlag. Det store antal frivillige kommunesammenlægninger, der allerede er gennemført, har givet et begrundet håb om, at størsteparten af de resterende problemer vil kunne finde en snarlig løsning ved forhandling mellem kommunerne, og en stillingtagen til amtskommunernes og byernes fremtidige grænser vil sikkert bane vejen for sammenlægningsforhandlinger i områder, hvor der hidtil har hersket usikkerhed over for de fremtidige kommunegrænser. Kommunalreformkommissionen skal i øvrigt bidrage til fremme af de frivillige sammenlægninger.

Kommunalreformkommissionen — en betegnelse, som regeringen i øvrigt ikke krampagtigt vil holde fast ved, hvis et andet og bedre navn skulle blive bragt på bane — er som nævnt foreslået sammensat af repræsentanter for folketingets, de kommunale organisationer og indenrigsministeriet. Under drøftelserne i kommissionen har organisationernes og ministeriets repræsentanter lagt megen vægt på, at folketinget bliver repræsenteret i kommissionen for derved at sikre de landspolitiske interesser tilgodeset i reformarbejdet og for i det hele at skabe et bredere grundlag for de meget vigtige afgørelser, der skal træffes i kommissionen. Fra visse af de politiske partiers repræsentanter i kommissionen har der været givet udtryk for betænkelighed ved at inddrage folketingets medlemmer i dette arbejde. Også dette problem kan overvejes nærmere ved forslaget's behandling i tinget, men regeringen lægger megen vægt på, at der etableres et organ, der er i stand til at gennemføre reformen inden for de angivne terminer.

Reformkommissionens forslag skal som nævnt være indsendt til indenrigsministeren inden den 1. april 1969, og indenrigsministeren er efter lovforslaget bemyndiget til at gennemføre de af kommunalreformkommissionen indstillede forslag. Hvis indenrigsministeren ikke kan tiltræde et af kommissionen fremsat forslag, må sagen forelægges til fornyet behandling i kommissionen, og opnås der ikke enighed mellem ministeren og kommissionen, må problemerne — hvis de skal løses — forelægges folketinget ved et særskilt lovforslag.

Der er af repræsentanterne for de kommunale organisationer og i øvrigt af hele

kommissionen udfoldet bestræbelser for at nå frem til en enig indstilling om gennemførelsen af en kommunalreform, og det har været glædeligt at konstatere, at disse bestræbelser er blevet kronet med held. De forudsætninger, der er knyttet til visse bestemmelser, og de forbehold, der er taget, ødelægger ikke helhedsindtrykket af, at der står en enig kommission bag ønsket om gennemførelsen af en kommunalreform efter de angivne hovedprincipper.

Det problem, der tilsyneladende har voldt de største vanskeligheder, er spørgsmålet om ændring i kommuneinddelingen omkring byerne. Der er her bred tilslutning til princippet om, at et bysamfund normalt skal udgøre én kommune, men det kniber lidt med enigheden, når der skal tages stilling til, hvor mange og hvilke undtagelser ordet „normalt“ åbner mulighed for. Det bliver nu folketingets sag at drøfte disse problemer nærmere og give kommunalreformkommissionen de fornødne ord med på vejen. Det må være målet at nå frem til sådanne kriterier for undtagelserne, at hovedideen med kommunalreformen — at skabe selvstændige og effektive kommunale enheder — ikke svækkes unødigt.

Lovforslagets bestemmelser om etablering af de nye amtskommuner er smidigt formuleret og åbner mulighed for en sammenlægning af amtskommuner — ud over de tilfælde, hvor amtskommuner hører under samme amt — hvis omstændighederne taler for større enheder. Der er ikke i lovforslaget fastsat en bestemt mindstestørrelse for sammenlægning af sognekommuner — eller sognekommuner og mindre købstæder — men det fremgår af bemærkningerne, at der bør tilstræbes kommuner med et befolkningsgrundlag på normalt mindst 5.000-6.000 indbyggere.

Kommunallovskommissionen har været inde på spørgsmålet, om det overhovedet er rigtigt at tage endelig stilling til retningslinjerne for en kommunalreform, før man har et nøjere kendskab til den fremtidige opgave- og byrdefordeling mellem staten og kommunerne og til det fremtidige skattesystem, særlig for de nye amtskommuner. Man har imidlertid i kommissionen fundet det praktisk umuligt at få løst samtlige disse problemer på én gang og har derfor ment at burde søge principperne for den